

Téma čísla

Rozdíl mezi touhou a žádostí

„*Touha je zázrak, kamo zázrak*“ - zpívá v písni populární zpěvák. „*Touha je padnout a vstát a rány nevnímat, je to tlukot srdce, je to nemožnej cíl*“ - pokračuje píseň. *Bez touhy by člověk nikdy nezačal s létáním, nikdy by Kolumbus nesedl na objevnou loď, lidstvo by nebylo na měsíci. Bez touhy by lidstvo bylo jako stádo ovcí bez fantazie, bez touhy po svobodě, rezignované. Bible říká, že Bůh dal lidem do srdce i touhu po věčnosti.* (Kaz 3,11)

Touha“ a „žádost“ jsou skoro synonyma. Ve slovníku čteme, že „touha“ je citově zabarvené přání. Třeba: touha po vzdělání. „Žádost“ je vašeň, třeba žádost po penězích, smyslná žádost, člověk může „hořet“ žádostí. Rozdíl mezi touhou a žádostí je v motivaci. Výše zmiňovaná píseň říká, že je to tlukot srdce, je o emocích. Aby touhy byly čisté bez zlých žádostí, musí mít člověk „čisté srdce“. Tedy ne bez cévních usazenin, ale bez poškozujících záměrů. Naopak správná touha je ta, která chce něco dobrého dát druhým.

Jedním z úkolů Písma svatého je rozsvětlovat touhy i myšlenky srdce (Žd 4,12). První případ v Bibli, který se zmiňuje o žádostivosti, je z ráje, kde praotec reklamních agentů - ďábel - vzbudil v ženě neodolatelnou chuť být nezávislý na Bohu prostřednictvím sněženého ovoce. Pozdější reklamační byla neúspěšná. Důsledky byly fatální.

V závěru Desatera Bůh přikazuje: Nebudeš dychtit... Ve slově „dychtit“ slyšíme „dýchat“ a „chtít“. Navozuje to představu člověka, který tak silně chce, že se mu zvedá tlak, srdce zrychleně tluče, dýchá, až se mu chřípí rozšiřuje, potí se, možná i slintá. Je to nevládnutá vašeň. Může to být nutkání, závislost, ztráta soudnosti a svobody. Podobně závist zatemňuje mozek a člověk dělá ukvapené a mylné závěry.

Neuvěřitelný a na druhé straně běžný případ lidské proradnosti a nevládnutého chťiče je popsán ve Starém zákoně, kdy se do nevládní sestry Tamar zamiloval syn krále Davida Amnón. Ten tak toužil, až se soužil a z toho onemocněl. Měl snad i horečku (2 S 13,2)? Pak ji znásilnil a začal převelice nenávidět. Nenávist, kterou k ní pociťoval, byla větší než láska, kterou ji miloval (2 S 13,15).

Apoštol Pavel znal lidskou proradnost, a tak napsal: „Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete.“ (Ga 5,17)

Jaké touhy má Bůh? Po čem toužil Ježíš Kristus? «Velice jsem toužil jít s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět.» (L 22,15) Řekl to v situaci, kdy ustanovil eucharistii, večer Páně. Toužil se totálně „vydat“ za hříšníky. Toužil, aby všichni lidé

byli spaseni a měli život věčný. Je to záležitost Božího srdce. Touha je padnout a vstát a rány nevnímat, ale nejen to, i život obětovat za druhé. Chtěl očistit malomocného, uzdravit slepého Bartimeovi, který pak křičel úžasem, protože prozřel. Ježíš chtěl být pochopen, chtěl, aby v něj lidé věřili, projevovali milosrdcnost místo souzení, aby byli jeho učedníci jedno. Hlavně chtěl: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Mt 26,39)

Po čem toužil Apoštol Pavel? Po možnosti zvěstovat evangelium. „Odtud moje touha zvěstovat evangelium i vám, kteří jste v Římě.“ (Ř 1,15). Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale veřejně a směle jako vždycky i nyní na mně

bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí. „Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk. Mám-li žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych vyvolil, táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší, ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás.“ (F 1,20-24).

Po čem toužil Zacheus? „Toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je.“ (L 19,3) V pastorační praxi jsem poznal, že lidé touží po lásce, po přijetí bez předsudků, po Boží blízkosti, Božím požehnání, odpuštění hříchů, křtu, po bratrsko-sesterských vztazích, naději, novém začátku, Božím pokojem, po Duchu svatém, věrnosti a dalších hodnotách. To vše Bůh nabízí i dnes. Po čem toužíš ty? Ježíš vybízí: „Proste a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno.“ (Mt 7,7) Písmo svaté vybízí, abychom očekávali na Boha a na jeho jednání v našich životech.

PS: „Když se naplní touha, je sladko v duši, kdežto hlupákům se hnusí odvrátit se od zlého.“ (Př 13,19)

Erich Bocek, pastor

Civilizace touhy

Vsouvislosti se stěžejním tématem říjnového čísla Přítel - io. přikázáním - si ve svém příspěvku dovoluji zmínit myšlenky komentátora naší současnosti, francouzského filozofa a sociologa Gilles Lipovetského. Tento autor nazývá společnost, v níž žijeme, civilizací touhy. Zmíněné pojmenování odvozuje ze způsobů, jak

dnešní lidé žijí, pracují, milují, případně co lze vysledovat jako vévodící motiv ve vztazích, jež mají k věcem, času, sobě samým a taktéž k druhým lidem.

Lipovetsky si například všimá, že čím křehčí a méně uspokojivé jsou současné společenské a mezilidské vazby, tím zřejmější sílí znechucení životem, a tím zuřiv-